

Arrest

nr. 257 400 van 29 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VANDENBERGHE, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, is op 4 april 2019 het Schengengebied binnengekomen via Spanje met een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko.

Op 22 november 2019 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van de echtgenoot van haar tante, H. N. E., van Spaanse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geweigerd in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 23 maart 2020. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld.

Op 10 april 2020 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag gezinshereniging in, opnieuw in functie van de echtgenoot van haar tante. Deze aanvraag werd geweigerd in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 30 juli 2020. Tegen deze beslissing werd opnieuw geen beroep ingesteld.

De verzoekende partij diende op 24 september 2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon.

Deze aanvraag maakte het voorwerp uit van een derde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen op 1 maart 2021. Bij arrest nr. 257 399 van 29 juni 2021 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Eveneens op 1 maart 2021 legt de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod op met een duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : E. A.

voornaam : Z.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Tetouan

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

drie jaar

Om de volgende reden (en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort met een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko en een inreisstempel te Ceuta (Spanje) dd. 04.04.2019. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko maar kwam van Spanje naar België waar hij 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging indiende met de Spaanse echtgenoot van zijn tante op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 22.11.2019 en op 10.04.2020, werden geweigerd op 23.03.2020 en op 30.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 24.09.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de andere aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van

15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 30.07.2020 werd op 06.08.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 11.09.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn tante en diens echtgenoot en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 44 nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. ” (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing verwijst naar voormeld wetsartikel om een inreisverbod van drie jaar op te leggen omdat verzoeker geen gevolg zou gegeven hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Echter, artikel 44 nonies luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. ”

Verzoeker is in casu een familielid van een Spaanse onderdaan woonachtig in België.

Dit is ter dege bekend bij verweerder aangezien hij samen met het inreisverbod een bijlage 20 liet afleveren aan verzoeker verwijzend naar de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

In casu kon er derhalve geen inreisverbod betekend worden aan verzoeker.

Er zijn in casu geen redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid voor handen, noch wordt er hiernaar verwezen in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met artikel 44 nonies Vw.

2.2.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid Vw luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

Verzoeker vermoedt, aangezien het niet vermeld staat in de bestreden beslissing, dat verweerder hierbij doelt naar de bijlage 20 afgeleverd op eenzelfde datum met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Echter in die desbetreffende bijlage 20 van 01.03.2021 waarnaar de bestreden beslissing niet verwijst, krijgt verzoeker de kans om het grondgebied vrijwillig te verlaten en wel onmiddellijk.

Er is wel een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan m.n. onmiddellijk.

Zoals gemeld, vermoedt verzoeker dat de verwerende partij de bijlage 20 d.d. 02.03.2021 bedoelt als de beslissing tot verwijdering die voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toestaat.

Echter, de bestreden beslissing vermeldt echter deze bijlage 20 d.d. 01.03.2021 niet. En verwijst echter naar expliciet voorgaande beslissingen waarbij echter aan verzoeker wel een termijn om het grondgebied te verlaten werd toegestaan, m.n. 30 dagen.

De bestreden beslissing vermeldt derhalve echter niet de beslissing tot verwijdering die voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toestaat ondanks dit wel één van de hoofdargumenten betreft waarom er een inreisverbod wordt afgeleverd aan verzoeker.

De gegeven motivering is bijgevolg niet afdoende vermits zij noch duidelijk, noch juist, noch pertinent, noch concreet, noch precies, noch volledig is.

Voor zover als nodig vermeldt verzoeker hier eveneens dat hij eveneens beroep aantekent tegen het ontvangen bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 01.03.2021 waarbij melding werd gemaakt dat verzoeker onmiddellijk het grondgebied van België dient te verlaten aangezien eveneens de motivering van voormelde bijlage 20 d.d. 01.03.2021 niet afdoende is en o.a. verwijst naar wettelijke bepalingen die reeds niet meer van toepassing zijn en reeds gewijzigd werden bij artikel 59 van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen van 21 november 2017.

Bovendien diende er overeenkomstig artikel 44ter § 2 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten niet korter dan een maand te worden afgeleverd aan verzoeker. De beslissing, m.n. de bijlage 20 zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten die de grondslag betreft voor het inreisverbod werd ten rechte genomen.

2.3.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid Vw luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1] § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”

Verzoeker is van mening dat er geen inreisverbod kan opgelegd worden omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, omdat er geen inreisverbod kan opgelegd na impliciete intrekking van een uitwijzingsbevel.

Hij verwijst daarvoor naar de rechtspraak van onder meer de Raad van State hieromtrent: Telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, worden voorgaande uitwijzingsbevelen (impliciet) ingetrokken en verdwijnen ze uit het rechtsverkeer (zie o. m. RvV nr. 143 395 dd. 16 april 2015; Raad van State nr. 235.046 dd. 14 juni 2016; zie ook <https://www.agii.be/nieuws/inreisverbod-kan-niet-bijimpliciete-intrekking-van-eerder-of-gelijktijdig-uitwijzingsbevel>). zie eveneens RvS 237.499 van 28 februari 2017.

Het is aldus manifest onjuist te trachten een inreisverbod van 3 jaar te rechtvaardigen op grond van het feit dat verzoekende partij eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten niet zou hebben nageleefd. Er zijn immers geen eerdere bevelen (meer).

Raad van State, 237.499 van 28 februari 2017 (en eerder ook RvS 233.201 van 10 dec 2015 en RvS 235.046 van 14 juni 2016):

Doordat ingevolge zijn aanvraag tot gezinshereniging van 7 november 2015 een attest van immatriculatie aan verweerder werd gegeven, verkreeg deze laatste op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van zijn aanvraag. Hierdoor werd het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2015 impliciet doch zeker ingetrokken.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 44nonies en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Deze bepaling valt onder *“HOOFDSTUK I. - Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* van de Vreemdelingenwet.” *In casu* heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel ressorteert onder het Hoofdstuk Ibis en dit hoofdstuk heeft betrekking op de *“andere familieleden van een burger van de Unie”*. Aangezien artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing is op ‘een burger van de Unie of zijn familielid’, en niet op ‘andere familieleden van een burger van de Unie’, zoals bepaald in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, is artikel 44*nonies* niet

van toepassing op de situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij veronderstelt dat het inreisverbod verwijst naar de bijlage 20 van 1 maart 2021, hoewel de bestreden beslissing er niet expliciet naar verwijst. Zij stelt verder dat zij in die bijlage 20 wel degelijk de kans kreeg om het grondgebied vrijwillig te verlaten, namelijk onmiddellijk. Er is dus volgens haar wel degelijk een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, m.n. onmiddellijk.

In weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de bijlage 20 waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, namelijk de derde regel van de beslissing: *“De beslissing tot verwijdering van 01.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod”* Zij kan dan ook niet serieus aanwenden enkel te kunnen vermoeden dat wordt bedoeld op de bijlage 20 van 1 maart 2021.

Op 1 maart 2021 besliste de verwerende partij inderdaad tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij is hiervan duidelijk ook op de hoogte want zij stelde, zoals zij zelf ook toegeeft in haar enig middel, beroep in tegen deze bijlage 20 bij de Raad. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 257 399 van 29 juni 2021. De argumenten die de verzoekende partij in haar enig middel opwerpt en die betrekking hebben op de bijlage 20 van 1 maart 2021 zijn niet relevant en om die reden ook niet ontvankelijk. Het is duidelijk dat de verzoekende partij ervan op de hoogte was dat het inreisverbod verwijst naar voornoemde bijlage 20 en meer specifiek het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe werd beslist samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Voornoemde bijlage 20 van 1 maart 2021 bevat bovendien expliciet de vermelding dat *“geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan”*. Los van deze vaststelling merkt de Raad op dat het feit dat de verzoekende partij het grondgebied ‘onmiddellijk’ moet verlaten, uiteraard betekent dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij is van mening dat er geen inreisverbod kan opgelegd worden omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, omdat er volgens haar geen inreisverbod kan opgelegd worden na de impliciete intrekking van een uitwijzingsbevel. Zij verwijst daarvoor naar de rechtspraak van onder meer de Raad van State hieromtrent. Telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, worden volgens de verzoekende partij de voorgaande uitwijzingsbevelen (impliciet) ingetrokken en verdwijnen ze uit het rechtsverkeer. Het is aldus volgens de verzoekende partij manifest onjuist te trachten een inreisverbod van 3 jaar te rechtvaardigen op grond van het feit dat de verzoekende partij eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten niet zou hebben nageleefd. Er zijn volgens haar immers geen eerdere bevelen (meer).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij naar oude rechtspraak van de Raad van State verwijst. In de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd bij wet van 24 februari 2017 artikel 1/3 ingevoerd.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Art. 1/3.

De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Hieruit volgt dat het louter indienen van een verblijfsaanvraag geenszins tot gevolg heeft dat een eerder genomen verwijderingsmaatregel uit het rechtsverkeer verdwijnt. De verwijderingsmaatregel wordt enkel opgeschort.

Verder betwist de verzoekende partij geen enkele van de andere, uitgebreide motieven waarom de verwerende partij van oordeel is dat *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel is. Deze motieven blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU